

VÝCHODOČESKÉ
DIVADLO
PARDUBICE

10 20
13

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> ŘÍJEN >>> 104. sezóna 2013/14

OHLÉDNUTÍ ZA DIVADELNÍMI PRÁZDNINAMI

POZEMKOVOU DAŇ VÁM VYMĚŘÍ BARBARA HERZ

S ROBERTEM BELLANEM NEJEN O KOMEDIÍCH

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.
PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ SYMBOLEM ➡ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY. PŘEDSTAVENÍ SE ZNAČKOU ➡* UVÁDÍ AGENTURA KOMETA.

ŘÍJEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	1.	17:30	POSLEDNÍ VÍKEND	KONEC 19:50	10. REPRÍZA	S
STŘEDA	2.	10:00	DON JUAN	KONEC 12:10	22. REPRÍZA	ŠK
		19:00	SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ	KONEC 21:50	28. REPRÍZA	B
PÁTEK	4.	10:00	CHARLEYOVA TETA	KONEC 12:30	18. REPRÍZA	ŠK
SOBOTA	5.	19:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	KONEC 21:40	35. REPRÍZA	
NEDĚLE	6.	18:00	RICHARD MÜLLER & FRAGILE = HLASY			
Legendární slovenský zpěvák se tentokrát rozhodl pro koncerty „a cappella“. Pouze čisté hlasy a dech vyrazějící forma interpretace. Pronájem P. Pešek.						
ÚTERÝ	8.	19:00	BALADA PRO BANDITU	KONEC 21:40	13. REPRÍZA	K
STŘEDA	9.	19:00	W. Russell / SHIRLEY VALENTINE			➡*
Úspěšné monodrama, v němž S. Stašová ztvárňuje nejen Shirley, ale zároveň všechny postavy jejího mikrosvěta. Režie Z. Kaloč. Uvádí Filmová a Divadelní agentura, Praha.						
ČTVRTEK	10.	17:30	POSLEDNÍ VÍKEND	KONEC 19:50	11. REPRÍZA	J
PÁTEK	11.	19:00	POSLEDNÍ VÍKEND	KONEC 21:20	12. REPRÍZA	H
SOBOTA	12.	19:00	CHARLEYOVA TETA	KONEC 21:30	19. REPRÍZA	
ÚTERÝ	15.	19:00	RICHARD III. ➡ str. 22	DERNIÉRA	KONEC 21:40	21. REPRÍZA F
STŘEDA	16.	19:00	POSLEDNÍ VÍKEND	KONEC 21:20	13. REPRÍZA	R
ČTVRTEK	17.	19:00	HOLKY Z KALENDÁŘE	KONEC 21:40	18. REPRÍZA	M
PÁTEK	18.	10:00	A JE TO V PYTLI!	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA VG		
		19:00	CHARLEYOVA TETA	KONEC 21:30	20. REPRÍZA	E
SOBOTA	19.	19:00	R. a M. Cooney / A JE TO V PYTLI!	I. PREMIÉRA P1		
NEDĚLE	20.	19:00	A JE TO V PYTLI!	II. PREMIÉRA P2		
PONDĚLÍ	21.	19:00	ČTYŘI DOHODY			

Představení J. Duška, které vychází z knihy toltéckého šamana D. M. Ruize.

ÚTERÝ	22.	17:00	A JE TO V PYTLÍ!			3. REPRÍZA	L
STŘEDA	23.	18:00	BALADA PRO BANDITU		KONEC 20:40	14. REPRÍZA	N
ČTVRTEK	24.	9:30	R. L. Stevenson / DR. JEKYLL AND MR. HYDE				ŠK
		12:30	DR. JEKYLL AND MR. HYDE				ŠK
		18:00	A JE TO V PYTLÍ!			4. REPRÍZA	Z
PÁTEK	25.	19:00	HOLKY Z KALENDÁŘE		KONEC 21:40	19. REPRÍZA	
SOBOTA	26.	19:00	12 ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ		STR. 23 KONEC 21:10	38. REPRÍZA	
			Zakoupené vstupenky jsou slosovatelné v rámci soutěže Do divadla zadním vchodem.				
NEDĚLE	27.	19:00	K. Magnusson / KUTLOCH aneb I muži mají své dny				
			Černá komedie plná ironie o těžkém údělu muže v současném světě. Hrají B. Klepl, F. Blažek nebo R. Štabrňák a další. Režie J. Jirků. Hostem Studio DVA, Praha.				
PONDĚLÍ	28.	19:00	SOLITÉŘI				
			Nevšední lidé v nevšedních písničkách. W. Daněk, J. Hutka, L. Gažiová a D. Kraus v šansonově laděném večeru – koncertní verzi nového alba Solitéři. Uvádí agentura CRYSTAL SKULL.				
ČTVRTEK	31.	19:00	BALADA PRO BANDITU		KONEC 21:40	15. REPRÍZA	C

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ÚTERÝ	1.	19:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA		KONEC 21:15	13. REPRÍZA	A3
PÁTEK	4.	19:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA		KONEC 21:15	14. REPRÍZA	E1
PONDĚLÍ	7.	19:00	M. Zálíte / POZEMKOVÁ DAŇ			str. 11–13	
			Partnerský duel v tragikomedii z postsovětského Lotyšska, ve které se střídá iluze s realitou, komično s tragičnem... Hrají L. Vlášková a Z. Rumpík. Režie B. Herz j. h. První české uvedení hry. Uvádíme v cyklu INprojekty (Malé inscenační projekty světových novinek).				
ÚTERÝ	8.	19:00	YVONNE SANCHEZ & PEDRO TAGLIANI				
			Koncert polsko-kubánské jazzové zpěvačky za doprovodu virtuózního brazilského kytaristy.				
ČTVRTEK	10.	19:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA		KONEC 21:15	15. REPRÍZA	C1
ČTVRTEK	17.	10:00	POZEMKOVÁ DAŇ			str. 11–13	ŠK
NEDĚLE	20.	15:00	V. Kracík / PIRÁTSKÁ POHÁDKA				
			Anička s Eliškou najdou v pískovišti zakopaný vzkaz v lahvi s mapou ztraceného pirátského pokladu. A pak se začnou dít věci... Pohádka vhodná pro děti od tří let. Režie V. Kracík. Hostem Divadlo Tramtarie, Olomouc.				
PONDĚLÍ	21.	9:00	PIRÁTSKÁ POHÁDKA				ŠK
		10:30	PIRÁTSKÁ POHÁDKA				ŠK

PONDĚLÍ	21.	19:00	PRASKLÁ HŘÍDEL U SIFONU				
Tři muži a jedna žena v pěti různých situacích na jednom místě ve třech jednoaktkách. Hrají T. Novotný, L. Udržal, L. Marek a P. Tenorová. Hostem Divadlo tří, Pardubice .							
PÁTEK	25.	9:00	TISÍCE LET HUDBY II	→	KONEC 9:50	21. REPRIZA	ŠK
		10:30	TISÍCE LET HUDBY II	→	KONEC 11:20	22. REPRIZA	ŠK
ÚTERÝ	29.	19:00	POKUSNÍ KRÁLÍCI	→	KONEC 20:20	18. REPRIZA	A1
STŘEDA	30.	19:00	POKUSNÍ KRÁLÍCI	→	KONEC 11:20	19. REPRIZA	B2+B3

VČD NA ZÁJEZDECH

ČTVRTEK	3.	19:00	BALADA PRO BANDITU	HRADEC KRÁLOVÉ
STŘEDA	9.	19:30	HOLKY Z KALENDÁŘE	ČESKÁ TŘEBOVÁ
PONDĚLÍ	14.	9:00	TISÍCE LET HUDBY II	KOLÍN
		10:30	TISÍCE LET HUDBY II	KOLÍN
ČTVRTEK	24.	9:00	PERNÝ PERNŠTEJNSKÝ DEN	HOLICE
		10:30	PERNÝ PERNŠTEJNSKÝ DEN	HOLICE
ÚTERÝ	29.	19:00	CHARLEYOVA TETA	NOVÝ JIČÍN
STŘEDA	30.	19:00	CHARLEYOVA TETA	PROSTĚJOV

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRA:

Ray a Michael Cooney / A JE TO V PYTLI!

🔗 str. 7–9

Překvapivá komedie s nevyžádanou „pomocí“, která způsobí nečekané komplikace a náhlé zvraty.

Dva světoznámí komediografové a mistři svého žánru Ray a Michael Cooneyovi, otec a syn, poprvé v roce 2003 spojili své schopnosti a bohaté nápady, aby společně napsali komedii, která již po celé desetiletí s velkým úspěchem baví diváky po celém světě.

Mladí manželé Tom a Linda Kerwoodovi v ní usilují o adopci dítěte. A vše je na té nejlepší cestě – na poslední kontrolu sociální pracovnice se přece perfektně připravili! Její návštěva ovšem nemůže mít hladký průběh, jaký by si přáli, když se v jejich domě náhle objeví Tomovi nekonformní bratři Dick a Harry. Jejich „geniální nápady“ připraví mnohonásobné komplikace a nečekané množství překérných situací. Dokáže si Tom v tuto nevhodnou chvíli s nimi poradit? A co teprve, když se mu do domu nastěhují ilegální imigranti? Roztočí se velmi napínavý kolotoč skrývání, nedorozumění a dokonce i akcí za hranicí zákona! Již nyní můžete také hádat, co je vůbec ukryto v onom tajuplném pytlí, dvojsmyslně naznačeném v názvu hry, která vám smíchů nedá vydechnout.

V hlavních rolích Ladislav Špiner, Petr Borovec a Josef Pejchal. Režie Robert Bellan j. h

HRAJEME:

N. Simon / APARTMÁ HOTELU PLAZA

Tři komediální příběhy o lásce, nevěře, rodičovské lásce a panice v luxusním apartmá číslo 719 hotelu Plaza v New Yorku. Dvojice herců si v jednom večeru vyzkouší role stárnoucích manželů, svůdce a ženy z předměstí i zoufalých rodičů. Hrají P. Janečková, J. Kalužný, P. Tenorová a P. Borovec. Režie P. Novotný.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Dva spolužáci z oxfordské univerzity se touží co nejdříve zasnoubit se svými láskami. Chybí jim však oficiální doporučení vážené osoby, jak vyžaduje dobová etiketa. Co teď? Počkat na příjezd bohaté tety z Brazílie, nebo někoho přemluvit, aby se za ni přestrojil?! Hrají P. Borovec, L. Špíner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

B. Comden – A. Green – N. H. Brown – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

Slavné muzikálové melodie, skvělá taneční čísla a zábava. Navíc pořádná porce lásky ve filmových ateliérech Hollywoodu v čase, kdy se rodil zvukový film. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

W. Shakespeare / RICHARD III.

Tragédie člověka, jehož jedinou láskou je nenávisť... člověka, který chce vše, protože sám není ničím... který udělá vše pro to, aby měl moc, s mocí však nenadělá nic. V titulní roli M. Mejzlík. Režie Z. Dušek j. h.

R. Rose / 12 ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ

Soudní drama za zavřenými dveřmi. Tucet porotců, kteří rozhodují o vině či nevině a kteří na sebe v zápalu boje prozradí víc, než chtějí. V inscenaci vystoupí jako hosté P. Kostka a F. Švihlík, dále hrají J. Hyhlík, J. Kalužný, P. Novotný, L. Špíner, J. Vrána a další. Režie P. Kracík j. h.

T. Karpianus / PERNÝ PERNŠTEJNSKÝ DEN

Hravá pohádková taškařice o tom, co se stane, když se při prohlídce hradu Pernštejn zmocní zlobivý mazaný kluk kouzelného zvonečku a nehežčí holky na hradě. V režii T. Karpianus j. h. hrají L. Mecerodová, M. Sikorová, P. Borovec a A. Postler.

Molière / DON JUAN

Vrcholná komedie velikána světového divadla o člověku, který překračuje všechny hranice. Don Juan je vášnivý svůdce žen. Užívá si života bez výraznějšího cíle, uspokojuje jen své potřeby, na druhé se neohlíží... V hlavních rolích L. Špíner a P. Borovec. Režie K. Dušková j. h.

W. Shakespeare SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Magická komedie. Athénský les plný kouzel, krásy i divokosti, bytosti éterických i těch, z nichž salá erotická touha. Hrají J. Konečný j. h., P. Janečková, L. Špíner, M. Sikorová, P. Tenorová, J. Pejchal, M. Tichý j. h. a další. Režie M. Pecko j. h. **Inscenace získala Cenu novinářů za rok 2012!**

M. Uhde – M. Štědroň BALADA PRO BANDITU

 str. 18–19

Muzikálové zpracování příběhu zbrojníka Nikoly Šuhaje, muže velkého srdce a živelné nespoutanosti. Jeho láska k Eržice a nedostatek peněz, aby si ji mohl vzít, ho přivedly ke zbrojnicktví. Četníkům se mu dařilo unikat až do chvíle, kdy byla na jeho dopadení vyslána vysoká odměna... Hrají J. Musil nebo T. Lněnička j. h., P. Tenorová, Z. Bittlová, L. Špíner, J. Vrána, P. Dohnal a další. Režie M. Tarant j. h.

M. Čechová / TISÍCE LET HUDBY ANEB BAROKO PRO OKO

Druhý díl dobrodružné cesty, při které s dětmi objevujeme pestrý a lákavý svět hudby a její vývoj! Vašimi hravými průvodci spolu s muzikanty Komorní filharmonie Pardubice budou P. Tenorová a M. Mejzlík. Režie J. Uherová j. h.

T. Firth / HOLKY Z KALENDÁŘE

Laskavá komedie vycházející ze skutečné události, která pojednává o obyčejných ženách, z nichž se díky aktům v charitativním kalendáři na čas staly celebrity. Hrají J. Janoušková, J. Paulová j. h., D. Novotná, L. Mecerodová, R. Chvalová, H. Malehová j. h. a další. Režie P. Novotný.

S. Thiéry POKUSNÍ KRÁLÍCI

 str. 20–22

Absurdní komedie o nevšední návštěvě banky, kde je rázem všechno jinak! Zbohatlík A. Kraft si jde jako obvykle vybrat peníze, což roztočí kolotoč podivných situací. Banku totiž odkoupila tajuplná banka indická... Na Malé scéně hrají J. Pejchal, M. Tichý j. h., L. Vlášková, L. Mecerodová a P. Novotný. Režie A. Petrželková j. h.

A. Christie / POSLEDNÍ VÍKEND

Brilantně vystavený příběh královny detektivního žánru poprvé na českém jevišti! Lady Angkattelová s manželem pozvou své přátele a příbuzné na letní sídlo nedaleko Londýna. Víkendový pobyt se však zvrtné – jak jinak: dojde k vraždě! Kdo držel pistoli, z níž vystřelila smrtící kulka? Hrají M. Sikorová, Z. Bittlová, I. Jirešová j. h., J. Janoušková, J. Vrána, M. Mejzlík, V. Dušek a další. Režie P. Ondruch j. h.

PŘIPRAVUJEME NA LISTOPAD

MĚSTSKÉ DIVADLO

- SOBOTA 2. 18:00** **W. Kohlhaase – R. Zimmerová / ŠTIKA K OBĚDU**
 Hrůzostrašná komedie o tom, že kdo jinému jámu kopá... Hrají K. Fialová, L. Švormová, N. Konvalinková a V. Postránecký. Režie P. Háša. Hostem **Agentura Harlekýn, Praha**.
- PÁTEK 8. 17:00** **B. Martinů – E. Kolková – H. Polanská Turečková**
KDO JE NA SVĚTĚ NEJMOCNĚJŠÍ?
 Baletní pohádka z prostředí potrhle cirkusové rodiny. Choreografie kombinuje akrobatické i gymnastické prvky a taneční formy cizích kultur. Režie a choreografie H. Polanská Turečková. Hostem **Pražský komorní balet**. **Sleva 30% pro děti do 15 let!**
- PONDĚLÍ 11. 19:00** **KOMEDIOGRAF – groteskní skeče a písničky o možném i nemožném**
 Kabaret v nejlepším slova smyslu. Totální řachanda o dnešní době! Hrají P. Liška, M. Daniel, J. Polášek, T. Matonoha, M. Chmelařová, M. Ludvíková. Scénář a režie L. Balák a kol.
- SOBOTA 16. 19:00** **PETRA JANŮ A SKUPINA GOLEM**
 Koncert stálíce naší populární hudby. Pořádáno ve spolupráci s agenturou **VM art production**.

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

- SOBOTA 23. 20:00** **MAGNETIK**
 Koncert skupiny Magnetik, která je jedním z projektů multiinstrumentalisty a skladatele M. Papalescu, jenž společně s dalšími muzikanty tvoří významné těleso na poli elektronické experimentální hudby.
- NEDĚLE 24. 15:00** **POHÁDKA O STRAŠIDELNÉM NÁDRAŽÍ**
 Pohádka plná písniček, kouzel, strašení i legrace. Pro děti od čtyř let. Hrají L. Jurek, P. Jurková a J. Vlčková. Hostem **Divadlo Láryfáry, Praha**.
- 17:00** **POHÁDKA O STRAŠIDELNÉM NÁDRAŽÍ**

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

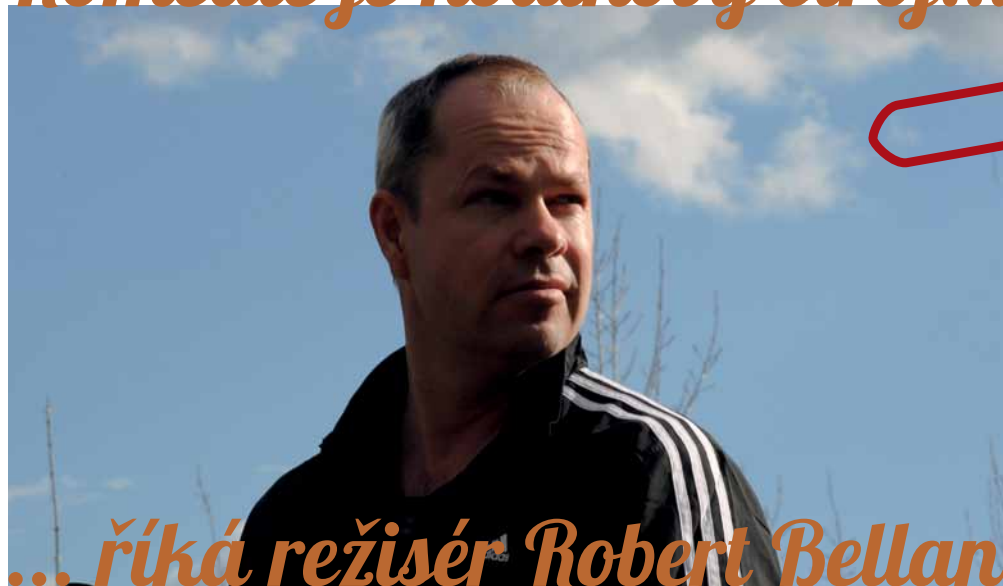
MAGNETIK

ŠTIKA K OBĚDU

Komedie je hodinový stroj...

...říká režisér Robert Bellan

ROBERT BELLAN v Pardubicích pracuje na inscenaci situační komedie *A je to v pytlí* svého oblíbeného autora Raye Cooneyho, který je dnes již legendárním klasikem svého žánru. Zaujímavostí je, že právě tuto hru napsal se svým synem Michaellem, úspěšným filmovým scenáristou. Co z jejich společného pera vykrytalizovalo, uvidíte již od 19. října na prknech našeho divadla. Věříme, že se touto netradiční komedií budete především velmi dobře bavit. Na následujících řádcích vás pak na ni zve i pan režisér osobně.

Pracuješ v našem divadle poprvé. Co tě k nám nejvíce zlákal k hostování?

Práce, která člověka baví. Když navíc přijde nabídka do tak krásného a úspěšného divadla, jaké je v Pardubicích, tak člověk rád takovou nabídku přijme.

Znal jsi dříve některé naše inscenace, byl jsi zde už někdy?

V Pardubicích jsem byl několikrát, ale především zhlédnout své inscenace Slováckého divadla na GRAND Festivalu smíchu. Z toho jsem si obrázek o místním souboru moc neudělal (SMÍCH), ale udělal jsem si ho o divácích, kteří jsou divadelně připravení a vstřícní, což nebývá všude samozřejmostí. Je vidět, že si divadlo své diváky vychovalo a vychovává. Prvním kontaktem s pardubickým divadlem byly tak ukázky z inscenací domácího souboru, které jsem viděl při závěrečném galavečeru již zmiňovaného festivalu. Ale když jsme začali připravovat obsazení naší

komedie, tak jsem zhlédl téměř celý repertoár.

Co tě v něm nejvíce zaujalo?

Myslím, že všechny inscenace VČD mají vysokou úroveň, ale opravdu „unešený“ jsem byl hereckými výkony v *Apartmá* hotelu Plaza. A to jsem ještě neviděl pardubický komediální hit *Bláznivě nůžky* a mužskou inscenaci *Dvanáct rozhněvaných mužů*, na kterou se velmi těším, a taky jsem zvědavý na hru *Pokusní králíci* mé kamarádky a kolegyně režisérky Petrželkové.

Ve kterých divadlech jsi pracoval dříve?

Od roku 2001, co se věnuji režii, jsem doposud připravil celkem 26 inscenací v divadlech v Uherském Hradišti, Olomouci, ve Zlíně, Českých Budějovicích, Příbrami, Brně a v Praze. Za svoji domovskou základnu ovšem považuji Slovácké divadlo v Uherském Hradišti, kde jsem začal s divadlem a zpočátku řadu let působil jako herec.

Právě ke Slováckému divadlu se vážou tvé nejúspěšnější komedie, které mají neobvykle dlouhou životnost. Například „1 + 2 = 6“ se hraje sedm let, nejdéle pak *Rychlé šípy*, které lákají diváky již čtrnáctou sezónu. Jsou dokonce nejhranějším titulem Slováckého divadla všech dob. Jak se to „přihodilo“?

Rychlé šípy vznikly původně na Malé scéně Slováckého divadla z recesistické skupiny divadla Parodyje, která parodovala premiéry na velké scéně. Vznikalo vždy jedno jediné představení v klubu v den

konání premiéry jako taková náplň popremiérového večírku. Diváka lákala ta protichůdnost a aktuálnost. Například po Šumari na svatbě jsem napsal a režíroval Rumaře na stavbě nebo po Dámě s kaméliemi Dámu s camelkama. Z tvůrčího potenciálu tohoto „divadla“ přišla potřeba a poptávka připravit nějaké regulérní celovečerní představení. Potřebovali jsme téma, které by se dalo dobře parodovat a všichni by ho znali. Rychlé šípky byly mou oblíbenou četbou už v dětství, tak jsem napsal podle komiksu Foglara scénář a mohlo se začít zkoušet. Počítali jsme s šesti až desíti reprízami, ale po první repríze bylo toto představení dlouho dopředu vyprodané, což trvá dodnes.

Říkal jsi mi kdysi takovou pikantnost, že tvůj tehdejší honorář za režii byl jen tisíc korun. Pak ti ale autorské tantiémy z pěti uvedených verzí v různých divadlech vydělaly trochu více, ne?

Ano, tantiémy mi toto drobné příkoří dlouhodobě vynahrazují – umožňují mi například dávat si v restauracích dvojitou přílohu. Hlavně mi ale pomáhají uspokojovat potřeby manželky s dcerou, které si oblíbily kosmetiku Lancôme a Dior. (SMÍCH)

Původně jsi byl, jak jsi již zmínil, hercem. Co tě přivedlo k režii a proč jsi herectví opustil?

Protože jsem si jako dlouholetý herec oblastního divadla začal uvědomovat jakousi vnitřní stagnaci a pohodlnost a cítil jsem potřebu se umělecky vyjadřovat ještě jiným způsobem než herectvím. Toto rozhodnutí bylo hlavně o svobodě. Jako herec jsem byl zcela závislý na vůli režisérů a vedení divadla – režisér naproti tomu naplňuje především své vlastní představy a je tak mnohem svobodnější. Na druhou stranu je na něm ale mnohem větší zodpovědnost, což je druhá stránka oné svobody. Příkladem budiž, že například po představeních jsem byl jako herec unavený, ale jako režisér jsem unavený nesrovnatelně více, protože „trpím“ za celou inscenaci a všechny herce a každou drobnou chybu a nedokonalost až sebezničujícím způsobem prožívám.

Jsi známý především jako režisér specializující se na komediální žánr. Jiné žánry tě nelákají?

Ne že bych se specializoval, ale divadla mě s nabídkami na komedie oslovují! Nejraději mám ovšem tragikomédie, z nichž mě v poslední době nejvíce naplňovala práce na inscenaci Pan Kolpert, kterou jsem připravil pro záložní divadlo, což je docela drsná cool dramatika, ale zároveň jedna z mála s prvky humoru. Vtipné bylo i zkoušení. U nacvičování vražedických scén se střikající krví jsme se fakt dost pobavili. A pobavil jsem i naši policii. Jednou jsem vzal autem na zadním sedadle nové rekvizity do hry jako zasouvací nože, škrtky drát, dusící igelit a umělou krev a stavěla mě pro rychlou jízdu silniční kontrola. Po zhlédnutí věcí na zadním sedadle jsem jim musel připadat jako masový vrah na cestách a zřejmě proto mne tak rychle propustili bez pokuty.

Jaké jiné žánry či přímo hry by tě tedy lákaly?

Velice by mě lákal Shakespeare, rozumím mu a miluju ho, jen čekám, kdy to někdo z vedení divadel pochopí a osloví mě. (SMÍCH) Je neskutečné, že v jeho čtyřicet let starých hrách jsou zpracovávána témata lásky, humoru, tragičnosti... v podobě, která naprosto souzní s naší současností a bude aktuální zřejmě pořád. Mám rád i v umění preciznost a dokonalost a Shakespeare prostě jako autor dokonalý je. Jo, a když už se ptáš, tak bych rád dělal nějaký muzikál – třeba žánrově dokonalou Pomádu, kterou jsem v dětství miloval a viděl jako film snad desetkrát.

Bavíš se u komedií pořád ještě i jako divák, když jsou náplní tvé profese?

Jasně, bavím se, u svých i u cizích, když to „funguje“. Když se setkám moje představa o humoru na jevišti s představou autorů a aktérů, pak se rád zasměju a nechám se bavit, jsem věčně divák.

V Uherském Hradišti máš svou divadelní základnu...

Ano, i když jsem tam jen jako pravidelný host – divadlo stálého režiséra nemá. S herci „na sebe dobře slyšíme“, cítím určité souznění, stejný způsob vnímání divadla. Byl bych rád, kdyby k tomu „souznění“ došlo i s pardubickým souborem. Už teď, ale za sebe mohu říct, že mne všichni zúčastnění herci bez výjimky velmi mile překvapují svou profesionalitou a připraveností. Je to produktivní, protože i mne to potom nutí k „vyšším výkonům“ a větší připravenosti a koncentrovanosti. Dokonce mne tak inspirovali k zodpovědnosti, že každou zkoušku – u tohoto kritiky podceňovaného žánru situační komedie – začínáme nějakou citací z knihy Stanislavského herecké metody. (SMÍCH)

Zůstal jsi v Hradišti i bydlet. Na rozdíl od většiny českých režisérů nebydlíš ve větším centru dění. Proč?

Vyzkoušel jsem si to. Bydlel jsem dva roky v Praze v době působení v Městských divadlech pražských, ale překotný rytmus velkoměsta mi pro běžný život nevyhovuje. Mám rád svůj klid, svou zahradu, grilovací pergolu, vinný sklípek, tenisové kurty Pod lípama, svého automechanika, holičku, rybaření, golf, vše v jednom místě a na dosah.

Režiroval jsi i v daleké Kanadě, což se každému nepoštěstí. Jak to vzniklo a probíhalo?

Pozvali si mně na dva měsíce divadelníci-krajaní z vancouverského divadla Theatre Around the Corner, abych s nimi nazkoušel Tenora na roztrhání. Byly to krásné prázdniny a hodně zážitků. Po návratu jsem o tom měl dokonce dvakrát povídání v radiu Český rozhlas na téma: Kanada – divadlo, město, moře, hory.

Takže jsi nejen režiroval, ale i cestoval?

Hlavně. O divadle to ani moc nebylo. Herci byli normálně zaměstnaní, zkušelo se maximálně tři večery týdně, takže jsem podnikal s kamarádem (asistentem,

kterého jsem si přivezl z Čech) všechno možné – od golfu, návštěvy karaoke v barech na pobřeží, turistiky až po takové atrakce, jakou je například lov lososů a tresků z člunu na moři. Dostali jsme se i do hor nedaleko Whistleru, kde jsme na deset metrů potkali medvěda. Naštěstí si nás nevšímal. Zřejmě byl vegetarián, protože se věnoval jen požírání trávy z paseky...

Někteří režiséři jsou typičtí svou impulzivností. Často na herce křičí?

Během zkoušení ne. Křičím až v generálovém týdnu, když to jako většina režisérů „nestihám“ a vybíjím si tak vztek na nebohých hercích. Jinak jsem ale přiznivcem pozitivní atmosféry na pracovišti a myslím si, že i umění jde dělat efektivně bez toho, aby všichni během procesu umělecky i lidsky „trpěli“. Jsem rád, když mě to baví a baví i herce a můžeme si to společně užít.

Sleduješ své inscenace i po premiéře? Chodíš na takzvané „dozory“?

Tak technicky to u všech mých inscenací není tak úplně možné, ale obecně samozřejmě platí, že každá inscenace se vyvíjí dál s divákem a je potřeba na ní pracovat. Zvlášť u komedií, kdy reakce diváků teprve ukáží, co skutečně funguje a co je potřeba změnit či upravit, případně nahradit. Problém u pohostinských režii je, že nemám ta představení po premiéře tolik pod kontrolou, což mne mrzí. U situační komedie je totiž důležité „řemeslo“, vypracovanost, přesnost gagů na centimetry, je to něco jako hodinový stroj, kde musí všechna kolečka přesně zapadat. Někdy jediný rozdíl mezi úspěšným a neúspěšným představením je ten, že režisér je nebo není během repríz ochotný vzdát se svých původně „sebegeniálních“ nápadů a řešení a nahradit je jinými – třeba ne tak efektivními ale přesně fungujícími v „hodinovém stroju“ inscenace.

Jaké řešení jsi tedy zvolil pro komedii A je to v pytlí?

Řešení pořád ještě nalézáme. Základem ale je, že víme, doufáme, co chceme divákovi sdělit a jaké prostředky k tomu použijeme. Důležité je ctít záměr autora. Právě u tohoto typu situační komedie není tolik prostoru pro vlastní fantazii, ale jde především o to co nejpřesněji reprodukovat autorovo dílo. Samozřejmě ale nějaký ten prostor pro tvůrčí práci taky existuje – například při práci na mimoslovním jednání postav, vytváření nových gagů nebo při výběru a používání scénické hudby.

Jaká by tedy měla být hudba v této inscenaci?

Měla by být jednak současná, moderní a jednak inspirovaná balkánským folklórem. Od dob Kusturicových filmů s hudbou Gorana Bregoviće to sice v divadle a ve filmu je poměrně častá a módní záležitost, ale vzhledem k tomu, že dvě ze stěžejních postav naší hry jsou kosovští Albánci, kdy navíc jedna z nich je muzikant-trumpetista, tak se toto řešení nabízí.

Proč ses rozhodl právě pro spolupráci s hudebním skladatelem Ondřejem Brzobohatým?

Protože Ondra je skvělý muzikant a skladatel. Navíc už jsme spolu dvakrát spolupracovali: skládal mi hudbu do hry Klec bláznů v Divadle Radka Brzobohatého a ke hře $1 + 2 = 6$ ve Slovákckém divadle. Jen škoda, že poslední dobou má čím dál míň času a je dost těžké ho „dostihnout“. Navíc má teď nějaké nové děvče, kterému se hodně věnuje, což lze pochopit. Zvlášť, když se jedná o Miss World. (SMÍCH)

Zakončeme náš rozhovor ale v jiné oblasti: nejsi dnes už jen hercem a režisérem, ale vrhnu ses i na pole literatury. V současné době ti vyšla knižní prvotina s nekonformním názvem Normální debil, která, jak se zdá, má velmi příznivé ohlasy. Jak tě napadlo pustit se do spisovatelské práce?

Nebylo od začátku mojí ambicí stát se literárním autorem, ale psal jsem si spíš jen tak do šuplíku vtipné okamžiky ze svého dětství a jinošství, byl to takový jakýsi způsob autoterapie – vyrovnání se s následky tradiční výchovy rodičů. (SMÍCH) Tak jsem si pohrával s myšlenkou, že z toho někdy udělám divadelní hru, ale náhoda (tlak investora) tomu chtěla, že knížka vyšla dříve. Ne uvidíme. V současnosti nemám čas se divadelní verzí zabývat, ale třeba někdy v budoucnu...

A co kdyby náhodou právě u nás, ne? Tvé knize i naší inscenaci přejí „Zlom vaz!“ a tobě ještě hodně „dlouhožijících“ inscenací!
ZdJ

PŘI PŘIJÍMÁNÍ DIVÁCKÉ CENY PRO KOMEDII TENOR NA ROZTŘHÁNÍ NA GRAND FESTIVALU SMÍCHU 2010, FOTO M. KLÍMA

ZE ZÁKULISÍ

NEDĚLNÍ POPOLEDNE 1. ZÁŘÍ ROZZÁŘILA SMS OD KRISTINY JELÍNKOVÉ, JEŽ ZKRÁCENĚ ZNĚLA: JAKO VZORNÝ STUDENT SE HLÁŠÍM DO ŠKOLNÍ DOCHÁZKY ŽIVOTA! MATOUŠ (3,30 KG A 51 CM)

PREMIÉRU BALADY PRO BANDITU V MĚSTSKÉM DIVADLE NAVŠTÍVIL I AUTOR LEGENDÁRNÍHO MUZIKÁLU MILAN UHDE, JEHOŽ SLOVA CHVÁLÝ POTEŠILA NEJEN REŽISÉRA MICHAELA TARANTA.

DLOUHOLETÝ INSPICIENT JINDŘICH KRATOCHVÍL A VAŠEK DUŠEK OSLAVILI NA POČÁTKU SEZÓNY SEDMDESÁTÉ NAROZENINY. NA OSLAVĚ V DIVADELNÍM KLABU PAK VŠEM ZPÍVALI: PĚTATŘICÁTNÍCI, CHLAPCI JAKO KVĚT...

4. ZÁŘÍ – V DEN ZAHÁJENÍ ZKOUŠENÍ KOMEDIE A JE TO V PYTLII – SE V KREJČOVNĚ KONALA PŘEDÁVACÍ PORADA KOSTÝMŮ VÝTVARNICE ŠÁRKY BELLANOVÉ (NA FOTOGRAFII UPROSTŘED S VEDOUČÍ GARDEROBIÉRKOU MARIÍ DIVIŠOVOU A VEDOUČÍ KREJČOVNÍ JANOU KOSEJKOVOU).

V RÁMCI DNŮ EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ JSME 8. ZÁŘÍ OTEVŘELI NAŠI „DIVADELNÍ KUCHYNĚ“. ZÁJEMCE ZÁKULISÍM PROVÁDĚLI I LÁDA ŠPÍNER S PETROU JANEČKOVOU, KTERÝM POMÁHALA DČERKA KAROLÍNKA.

V POLOVINĚ ŘÍJNA VÁM PŘEDSTAVÍME NOVOU PODOBU INTERNETOVÝCH STRÁNEK DIVADLA, KTEROU BĚHEM ZÁŘÍ V PRAZE DOLAŽOVALI GRAFIČKA BĚTA HARVANOVÁ, PROGRAMÁTOR JAN JARČÍK A PR MANAŽER DIVADLA RADEK SMETANA.

Vyměřte si spolu s námi POZEMKOVOU DAŇ na Malé scéně ve dvoře!

O tom, jak se dá vypočítat Pozemková daň na Malé scéně ve dvoře, se můžete přijít podívat již 7. října, kdy uvidíte tragikomické drama ze života jednoho manželství, které stále trvá, byť se oba manželé vzájemně nenávidí, už dávno spolu přestali mluvit a jejich spojení s realitou zajišťuje jen sledování mexických telenovel. Ale jak je vlastně mohou sledovat, když ani nemají televizi? Fantazie je mocná a hranice mezi realitou a snem také.

Navštivte napínavé partnerské drama z tajemného Lotyšska, které vás buď bude varovat před možnou krajní budoucností, nebo vám vaši přítomnost odkryje v tom nejhorším možném světle. Ale život je přece i tak krásný, ne?

O Pozemkové dani jsme si povídali s režisérkou tohoto INprojektu BARBAROU HERZ, absolventkou režie na brněnské JAMU.

Právě dokončujete studium režie na JAMU. Proč jste se vůbec před lety pro režii rozhodla?

Když jsem beznadějně zamílovaná do světové literatury nastoupila na pražskou FF UK, přineslo to s sebou jeden mimoděčný fakt. Začala jsem první v životě chodit do divadla, prakticky denně. Nejprve to byl šok – a ten velmi rychle vystřídala potřeba v duchu přerážet místa, kde něco nefungovalo, drhlo či se nedostávalo. Pak jsem trochu z recese vytvořila experimentální inscenaci, montáž ze staroseverské literatury. Najednou jsem vedla herce, vymýšlela scénografii, hledala sty-

lizace. Zahráli jsme to v Eliadově knihovně Divadla Na zábradlí a já nesla přihlášku na režii.

Jaké nejdůležitější poznatky o divadle vám studium přineslo?

Touhu po tvůrčím dialogu, to mě nikdy dřív nenapadlo. Stále všechny prosím, aby přišli s lepším nápadem, než kterého jsem schopna. A někdy to vyjde a všichni se pak mohou přetrhnout a nechtějí odcházet ze zkoušek, včetně mě. Pak je to fascinace hercem. Stačí tak málo, aby hráli jak o život, s vědomím, že o něco skutečně jde. To je vlastně i třetí poznatek: nemá pro mě smysl dělat divadlo, kde by nešlo o něco podstatného. Pro diváka musí mít smysl, aby strávil svůj večer s námi a ne sám.

Jakými tituly jste na JAMU absolvovala?

Během celého svého studia umanutě experimentuji s autorskou tvorbou. Je jen málo pravidelných textů, které mě skutečně oslovily, jako třeba před rokem Gombrowiczova Svatba. Rozhodla jsem se tedy, že do Marty půjdu s maximálně osobní výpovědí a hraničním divadelním tvarem. S dramaturgem jsme se rozhodli vytvořit scénickou esej Zpráva o svatém kárání na téma těla a tělesnosti a strachu z prázdnoty, která nás vede ke stále většímu hladu a výkonu. Tvar jsme tomu dali v podobě scénického komiksu a zapojili filosofii markýze de Sade, Franze Kafky a Foglarových Hochů od Bobří řeky. A celou druhou polovinu nám herci improvizovali a přinášli svou vlastní zprávu o těle. Občas tedy odcházeli diváci s tím, že byli na skvělé grotesce, občas

s pocity velmi existenciálními. Pak jsem ještě v rámci druhého projektu, kterým byl večer na téma horor, připravila inscenaci Dracula (horror psychoanalytický). To už jsme si vlastně jen hráli. Je zábavné číst Brama Stokra freudovskou optikou.

Ve svých inscenacích experimentujete a autorsky hledáte nové tvary. Jaká máte pro svou tvorbu hlavní kritéria, zásady?

Musím vědět, že titul či téma má smysl. Tady a teď, pro mě, pro herce a pro diváky. Občas v žertu prohlašuji, že dramaturgie je jediný koníček, na který mám čas. Přítomný spodní proud je asi první kritérium. A režijně? Usiluji o maximální zapojení herce, jeho osobnosti a nejrádší jsem, když se herci odváží vstoupit se mnou na tenký led něčeho nového. A stejně tak stojím o pozvání diváka, aby se aktivně podílel na tom, co právě probíhá. V tom jsem fascinována současným německým postdramatickým divadlem, které bere publikum jako rovnocenného spoluvtvůrce. A vůbec není potřeba, aby se zvedal, něco říkal či dostával pudink.

Jde vám vždy především o osobní výpověď?

Naprosto. Pouze v maximální pravdivosti a osobním otisku se z mého pohledu otevírá prostor k tomu, aby se diváci následně skutečně radovali nebo byli hluboce zasaženi. To, myslím, nejde v rovině obecných pravd a přibližnosti, byť třeba hezky udělaných. Musíte mít pocit, že to, co vidíte na scéně, je vám důvěrně známé, možná až příliš. A nezáleží na míře grotesky, absurdnosti či stylizace.

Lákaly by vás třeba i ryze žánrové tituly?

Jistě! Však já stále doufám, že čas od času narazím na titul, u něhož si řeknu: Skvěle! Toto má smysl hrát. Pro mě je to vlastně příjemné oživení. Mám velmi ráda absurdní humor, iracionalitu a zajímavou práci s jazykem. Proto mě bavil Gombrowicz, stejně jako se velmi těším na Pitínského Pokojíček, který mě teď čeká. A přesně z toho důvodu mě zaujala i Pozemková daň. Mimořádně kvalitní text!

S formou scénického čtení jste se už někdy setkala?

Už dvakrát. Prvně to bylo v Huse na provázku v rámci cyklu scénických črt českých premiér Jirka Kniha hledá autora. Byla jsem tehdy teprve ve třetáku. Všechny proto Vladimír Morávek šokoval, když si mě vzal mezi ty velké režiséry zvuchých jmen. Šlo o hru Daniely Fischerové Dvanáct způsobů mizení. Herci byli mimořádní, nechali se natolik strhnout, že se to za týden prakticky celé naučili. Vznikl tam maximálně vizuální kus, s hudbou a světly, navíc podpořen geniem loci skladu kulís. Je to jedna z mých nejlepších divadelních vzpomínek. Malý zázrak, na který stačil týden času. Prošlo mi tedy i to, že v rámci scénického čtení nemělo několik herců vůbec žádný text, jen klaunská surreálná intermezza.

Podruhé to bylo ve Zlíně. Tam se jednalo o cyklus evropské dramatiky. Já byla po návratu ze stáže v Krakově a dostala nabídku dělat Velký polský večer. I zde jsme si hráli. Hru Andrzeje Stasiuka Noc jsme zkrátili asi na polovinu, až se z novinářské úvahy stalo zábavné divadlo. Celé jsme to oděli do polské bílo-červené. Herci sice glosovali, že nám chybí už pouze točna, ale i oni nakonec přistoupili na fakt, že čtení se zdaleka nemusí držet okolo stolu. I na Zlín tedy ráda vzpomínám.

Jak k této práci, v porovnání s prací na běžné inscenaci, přistupujete?

Není pro mě rozdíl. Chci pro

diváka maximální zážitek. Když se rozhodnou i herci, že mají chuť do toho adrenalinového maratonu naplno vstoupit, a není jim líto, že se to zahraje jen jednou, dvakrát, je to skutečně možné.

Jakou divadelní stylizaci si zřejmě vyžádá hra Pozemková daň, kterou u nás připravujete?

Pozemková daň v sobě nese mé nejoblíbenější téma, zpochybnění toho, co je vlastně pravda. Nevíme, zda si z nás postavy tropí žerty – nebo spíše autorka – anebo je to přesná reakce na podivnost věcí, které nás běžně obklopují.

Obsahuje černou, lehce mrazivou komiku, ne nepodobnou tomu, když si člověk bláhově pustí zprávy. Jde o zvláštní, znepokojivý svět, který důvěrně známe – a lotyšské realie jsou jen příjemným kořením. Přitom se zdá, že jsme omylem vešli do filmu Davida Lynche. Takový svět nejde jen přečíst, ten musíme divákům ukázat.

Ve hře mimo jiné vyplouvají na povrch staré křivdy a viny, které si postavy prozrazují. Má podle vás vůbec smysl vracet se k minulosti?

BARBARA HERZ

Samozřejmě. Vždyť stejně neděláme nic jiného. Do pětatřiceti se prý člověk vyrovnává se vztahem s rodiči. Ač vyrovná či nevyrovná, přibírá v průběhu života už jen další kostlivce a podkobercová tajemství, aby mohlo do konce života stále něco vyplouvat na povrch. Bez toho bychom nemohli jít dál. Vyrovnávání, smířování, odpouštění. A nejde jen o sféry osobní a rodinné. Kdo z nás neřeší, co jsou Češi vlastně zač. Jak jsme se chovali v minulosti, za co si sebe jako národa můžeme vážit. Jestli nás provokuje označování za Švejk, anebo je nám to lhostejné. Těžko soudit, zda nahlížení minulosti dokáže změnit budoucnost a vede k lepším řešením.

Ale osobně si myslím, že nelze před tím podstatným utíkat. Je důležité nebát se platit za chyby, dobrá i špatná rozhodnutí. Naše Pozemková daň je přesně o tom – zábavné a kruté nahlížení na všechny kostlivce, co vypadli z příliš napěchované skříně. Nejde o historii ani ekonomii. Pouze o lidskou duši, nejmýsluplnější divadelní téma. **ZdJ**

TriloByte®
Ltd
 **STATISTICAL
SOFTWARE**

SPONZOR
POŘADU

PARDUBICE HRAJÍ OPĚT (V) HRADCI

Již podruhé otevíráme v hledišti Klicperova divadla speciální předplatitelskou skupinu, která královéhradeckým zájemcům nabídne nejpopulárnější inscenace pardubického divadla za zvýhodněnou cenu! Diváci se v letošní sezóně mohou těšit na laskavou i dojemnou komedii **Holky z kalendáře** s hostující Janou Paulovou v jedné z hlavních rolí, nové zpracování příběhu legendárního svůdce žen **Dona Juana** s nejoblíbenějším hercem VČD Ladislavem Špinerem a známou francouzskou komedií **Bibec k večeri**, ve které se v hlavních rolích výborně doplňují Martin Mejzlík a Alexandr Postler.

První představení tohoto mimořádného abonentního cyklu se uskuteční již v sobotu 2. listopadu

v Klicperově divadle, kdy diváci jistě dobře pobaví Holky z kalendáře. Pokud máte známé či příbuzné v sousedním Hradci Králové, pozvěte je na pardubické divadlo...

Vstupenky na představení lze zakoupit i jednotlivě, ale abonmá zaručuje slevu více než 20%! Navíc je permanentka přenosná (majitel ji může darovat nebo půjčit) a zaručuje stálé místo v hledišti Klicperova divadla. Předplatné získáte v předprodeji Východočeského divadla, kde vám bližší informace podá Ludmila Konvalinová (tel. č. 724 142 828, email konvalinova@vcd.cz), nebo v Informačním centru v Hradci Králové na Gočárově třídě. Lze ho však také objednat on-line na adrese www.vcd.cz. **RaS**

R. CHVALOVÁ, J. PAULOVÁ, J. VRÁNA, H. MALEHOVÁ, D. NOVOTNÁ, L. MECERODOVÁ A J. JANOUŠKOVÁ, **HOLKY Z KALENDÁŘE**, FOTO J. VOSTÁŘEK

OHLÉDNUTÍ

Setkání v divadle po prázdninách se vždy nese ve znamení příjemných vyprávění zážitků z léta, všichni jsou odpočatí, usměvaví, plní síly do další sezóny. Úsměvy na tvářích zaměstnanců divadla byste však viděli i na konci desetiměsíčního divadelního maratónu při tradičním červencovém opékání prasete (v minulé sezóně poprvé divočáka) v dílenském dvoře, jen té energie do práce se už pomalu nedostává a všichni se těší na „dobití baterek“ během prázdnin! Jak je někteří z herců letos trávili, kde byli, co zažili a jaké dojmy si odnesli? O to se s vámi rádi podělí...

RaS

MARTIN MEJZLÍK: Až do téhle výšky jsme se vyškrábali při našich letních výlapech v Krkonoších. Zbytek prázdnin jsme trávili na chalupě ve Vápenném Podole.

JAN HYHLÍK: Po Richardu III. a hrdinovi románu Bílá velryba jsem se konečně dostal do stavu, kdy Už zase skáču přes kaluže. Po dovolených s pobyty na operačních sálech a v rehabilitačních ústavech vám snad příští rok budu moci – díky náhradním dílům v podobě nových kyčelních kloubů – poslat pozdravy konečně z divadelních prázdnin trávených mou nejoblíbenější turistikou!

VÁŠEK DUŠEK: Původně jsme měli v plánu cestu kolem světa na jachtě mého kamaráda Horáčka, ale z časových důvodů to nevyšlo. Tak jsme podnikli několik loveckých výprav v tuzemsku a takhle to dopadlo...

ZA DIVADELNÍMI PRÁZDNINAMI

LEXA POSTLER: Pardubicko-jesenické volání o pracovní pomoc vyslyšel až herec v Brně!

PEPA PEJCHAL: Letošní dovolenou jsme s manželkou Dájou prožívali u příbuzných, ať už v Českém Krumlově, nebo na chalupě v Příluce. S přáteli jsme vyrazili na několik výletů z Valašské Bystřice do okolí, například do Štramberka. Také jsme navštívili vodní zámek Červená Lhota. A tato fotografie je od rybníka Volmanec u města Počátky, odkud také pochází část mé rodiny.

ZDENĚK RUMPÍK: Poprvé v životě jsem uvěřil pohádce! Díky organizaci mé ženy jsem lapał po dechu v „zemí ohně a ledu“ na Islandu a korunou byl let do Grónska mezi Inuity, kry a psy husky. Různá lávová pole, sopky, gejzíry, výlety po ledovcových jezerech, ledovce, vodopády... A k tomu úžasné skloubení hypermoderní architektury s tradiční, vstřícní lidé, absolutní čistota... Veškeré předchozí cesty zapomenuty a za třetinovou cenu – neberte to!

PETRA TENOROVÁ: Letošní prázdniny byly ty nejnádhernější, jaké jsem zažila! Poprvé za mnou přijel můj partner na Častobor. Poprvé jsem byla v Plzni. Poprvé jsem viděla Křížkovu fontánu (a zhlédla všechny produkce několikrát). Poprvé jsem ochutnala Margaritu. Poprvé jsem natáčela klip pro kapelu. Poprvé jsem jezdila na motokárách. Poprvé jsem byla v Africe a poprvé viděla fata morgánu. Letěli jsme s Jírou, Valim a Kristiánem do Tunisu a bylo to úžasné. Byli jsme na Sahaře a jezdili džípem po dunách, navštívili jsme oázy, uprostřed pouště jsme si na velbloudech dali cigáro. :-). Viděli jsme koloseum, přivezli jsme dvě kila úžasného koření, jezdili na matracích po moři a vyhráli jsme i taneční soutěž. Ale hlavně jsme byli pořád všichni spolu a to je to nejvíce! A ještě jedno poprvé... Poprvé se mi do tohoto článku nevejdou všechny zážitky, co z prázdnin mám. :-)

JINDRA JANOUŠKOVÁ A PETR DOHNAL: Cyklistické stezky po moravských sklípčích, návštěvy hradů a zámků, surfování a sjíždění slapské kaskády kajutovou lodí, i s našimi holkami, až do totálního zničení motoru. Hodně návštěv kamarádů a zdokonalování se v grilování, navíc výjezd na divadelní festival v polské Kudowě Zdroji. To je potvrzení pravdy, že všude dobře, doma nejlíp, a zjištění, že díky vlastní úrodě vína se letošní divadelní sezóny rozhodně bát nemusíme...

MARTINA SIKOROVÁ: Letošní prázdniny pro mě byly hlavně o odpočinku. Navštívila jsem chalupy přátel, samo sebou taky rodinu na Moravě a na závěr se mi ještě poštěstilo zúčastnit se meditačního semináře v klášteře v Želivi. Krásné léto... Moje fotka z prázdnin je zároveň pozdravem pro Jirku Kalužného: Jirko, tentokrát opravdu na vyhlídkový let v helikoptéře, heč! :-)

LÍDA VLÁŠKOVÁ: Konečně! Letošní prázdniny se nesunuly po vyježděných kolejkách úklidu, Prahy a nicnedělání, i když i toto proběhlo. Po letech jsem se vypravila na Hlubokou nad Vltavou, místa mých dětských prázdnin, prošla celé město přes zámek, kde jsem i dvoje školní prázdniny prováděla, znovu do Zámostí, do domu mé tety a kdysi mého otce i prarodičů. Fotila jsem o sto šest: zdymadlo na Vltavě, pod nímž jsem se učila plavat, kostel na náměstí, rodný otcův domek, pejsky, kteří ho chránili, a hlavně zahradu a krásné noční mračno. Druhý den jsem dorazila do Prahy, kde mě očekávala dávná kamarádka ze školky v pražských Jinonicích. (Netušila jsem, že může být někdo ukecanější než já, a tak asi jejího manžela musela slušně brnět hlava.) Na závěr mě moji hostitelé odvezli do Babic, do domu kolegyně Kláry Sochorové, a já si vezla do Pardubic pětitydenní černou kočku, které jsme dali jméno Yuri. Takže máme o zábavu postaráno. Netušila jsem, jaký milovaný bič si na sebe pletu... Už jsme měli kořata čtyři, takže – pffft! – jaký problém s jedním?! Takovou vichřici jsem nečekala. Okusuje nás jak kuřecí stehno, loví nohy (jauvajs!), padá z neuvěřitelných míst a nepříčetně šve starší kočku Martinku. Opatruj Yuri strážný anděle!

PEPA VRÁNA: Léto mi tentokrát zas trochu protékalo mezi prsty. Kromě kouzelného týdne na chatičce příbuzných na Dalově poblíž Šternberka na Moravě a týdne minitábora v hronovském Kosovu jsem ho trávil celé, rovněž s dcerou Stázičkou a také její maminkou, na chalupě u Hory Kutné. Díky vedrům nespěně naplánované úkoly, ale zas chvíle na krásném čáslavském koupališti, TRX pod ořechem, čtení, trocha nostalgie... Pár výletů, pár dní natáčení, pár setkání... Jako tady se Stáňou Jachnickou v karlínské pivnici, kterou manželé Jachničtí spoluvlastní. Pohoštěn jsem byl královsky! Na bradě není pivní pěna, leč stařecký vous...

DÁŠA A PAVEL NOVOTNÍ: Prázdniny roku 2013 jsme brali vlastně jako bonus, protože jsme zvyklí, že když se něco slíbí, má se to dodržet, a Mayové slibovali ten konec světa... Nakonec se zmožili jen na agrosymboly čili kruhy v obilí, které se nám objevily kousek od Kunštátu. Takže jsme relaxovali prací na chatě, a kdyby nám teď, po návratu do Čech, někdo tvrdil, že jsme se zrekreovali, nebyl by ani jeden z nás dvou dalek toho, aby mu způsobil vážné zranění. Zkrátka jsou ty prázdniny čím dále tím kratší a všechno se stihnout nedá, ani když si odpustíte válení u moře. Ale co, za chvíli jsou Vánoce, a protože Mayům se věřit nedá, pomalu se chystáme na prázdniny roku 2014...

V Pardubicích jsem poznal fajn lidi!

... ŘÍKÁ TOMÁŠ LNĚNIČKA

FOTO J. FAUKNER

Na Kunětické hoře se v červnu zapálily ohně, naladily struny a sezvali diváci k premiéře muzikálu *Balada pro banditu*. V hlavní roli Nikolý Šohaje hostoval hradecký herec TOMÁŠ LNĚNIČKA, který však velmi rychle zapadl do pánské šatny pardubického souboru. Tomáš je výrazný herec, nepřehlédnutelný, zjevem až hrmotný, přitom vtipný, v soukromí působí něžně, téměř krotce. Rozhodně velmi sympaticky. Zkoušel tak, jak časově stíhal, hru, kterou dobře znal, protože ji léta hrál i v Klicperově divadle. A nikdy s ním nebyly problémy. Myslím, že si ho všichni oblíbili. Ale jak vnímal on nás a naše divadlo? Zeptala jsem se ho po zářijové premiéře *Balady* v Městském divadle.

Tomáši, máte za sebou premiéru *Balady* pro banditu, ve které s Honzou Musilem alternujete

hlavní postavu Nikolý Šohaje. Jaké budou vaše vzpomínky na tuto spolupráci s Východočeským divadlem?

Moje vzpomínky budou vesměs kladné. Byla to krátká a intenzivní spolupráce, během které jsem stihl poznat velmi fajn lidi v hereckém souboru i mimo něj, díky za to!

V čem je pro vás, pro herce, největší rozdíl v *Baladě*, která se hrála na Kunětické hoře a v Městském divadle. A kde se vám hrálo lépe, nebo – chcete-li – kde vám bylo příjemněji?

Každé místo má svoje kouzlo, ale pokud si mohu vybrat, upřednostnil bych Kunětickou horu. *Balada* pro banditu je pro venkovní prostor ideálním představením a já jsem velmi rád, že jsem si mohl v režii Michaela Taranta *Baladu* na takovém místě zahrát.

Není žádným tajemstvím, že jste Nikolu Šohaje už hrál ve svém mateřském Klicperově divadle v Hradci Králové. Inscenaci jsem svého času viděla, je to už asi čtrnáct let. Režisérem byl tehdy Karel Brožek, a i když si to představení už detailně nevybavuji, pamatuji si na velmi konkrétní divadelní poetiku pana Brožka. Jak vy na tuto inscenaci vzpomínáte?

Představení jsem miloval, byla to moje srdeční záležitost. Navíc jsem byl o třináct let, tři děti a manželku mladší, krásná doba. S Karlem jsem dělal rád, je to můj kamarád a dodnes se velmi rádi potkáme u sklenky Jamesona.

Objevila jsem informaci, že hostujete i v Baladě pro banditu režiséra Vladimíra Morávka v brněnském divadle Husa na provázku. Byl to zázrak, nebo ještě pořád tuto roli hrajete? Znamená to, že máte momentálně v repertoáru dvě rozdílné Balady?

Byl to zázrak s příslibem další spolupráce na této Baladě, ale bohužel jsme nenašli shodné termíny. Hrál jsem ji tedy jen dvakrát v Hradci a asi třikrát v Brně. V současné době tedy hrají pouze v jediné Baladě, a to v té vaší.

V čem jsou, podle vás, poetika a inscenační postupy Michaela Taranta jiné či výjimečné, kdybyste je měl srovnat s postupy režisérů Brožka a Morávka? Na to bych nerad odpovídal, všichni tři stále ještě žijí a režírují. (SMÍCH)

Jak se vám zkoušelo v divadle, které je jenom pár kilometrů od vašeho domácího prostředí, ale přesto je tak jiné než Klicperovo. Nebo to tak nevnímáte?

Co se týče práce, tak záleží na režisérovi a hereckém souboru, a je úplně jedno, zda zkoušíte v Hradci, Pardubicích, Českých Budějovicích nebo třeba v Brně. Zkoušelo se mi u vás stejně dobře jako v Hradci.

Poprvé jsem vás zaznamenala před šestnácti lety v muzikálu Singoalla a velmi jste na mě zapůsobil (soudě podle toho, že si vás ještě po tolika letech v postavě Asima vybavuji). Pak jste mě zaujal jako Jeník v Prodané nevěstě. Po mnoha letech přišel pro mě nezapomenutelný Petr Kolář, majitel přesušené trvalé v Drábkově inscenaci Noc oživlých mrtvol. Ve všech rolích jste zpíval. Mám pocit, že je vám muzikál a hudebně dramatické divadlo žánrově blízké...

To byla asi jen shoda náhod a nikdo lepší v tu dobu asi nebyl po ruce... Ale jo, máte pravdu, jednou za čas muzikál neuškodí.

Zkoušel jste s mnoha režiséry – například s Peterem Gáborcem, Radovanem Lipusem, Ivo Krobodem, Jakubem Korčákem, Vladimírem Morávkem, Martinem Stropnickým, Ivanem Rajmontem či

Davídem Drábkem. Na kterého z nich nejraději vzpomínáte?

Na to mohu odpovědět jediňe tak, že na všechny režiséry moc rád vzpomínám. (SMÍCH)

Jezdíte se dívat na představení do jiných měst a divadel?

Nejezdím, divadlo jezdí za mnou. Mám štěstí, že se u nás každoročně konají dva festivaly, během kterých stihnu zhlédnout pár představení a pozdravit kamarády z jiných divadel.

Koketoval jste někdy s myšlenkou, že opustíte Klicperovo divadlo?

V Klicperově divadle jsem už dvacet let, a tak už se cítím být i trochu Hradečákem. Město i divadlo mám rád a stěhovat se se svojí mnohačetnou rodinou by mi vzalo poslední zbytky sil, protože jsem se během svého divadelního života stěhoval už dvanáctkrát!

Na kterou ze svých rolí byste mě (nebo naše čtenáře) pozval do divadla? Hrajete v Marilyn, Žebrácké opeře, Richardovi III., Kouli, v Noci oživlých mrtvol...

Z těch, co jste vyjmenovala, bych vás i čtenáře pozval na všechny, ale Petr Kolář je Petr Kolář! (SMÍCH)

Je to přesně šest let, co jste se oženil se svou partnerkou Zdeňkou, a to přímo na prknech Klicperova divadla. Oddával vás váš ředitel, který je zároveň zastupitelem města. Co ještě prozradíte ze svého soukromí?

Že jakmile přijdu domů, stává se ze mě otec na plný úvazek, máme dvě malé děti a v prosinci čekáme třetí, čili na letošní Vánoce asi nikdy nezapomenu! (SMÍCH)

Jak trávíte volný čas?

Jaký volný čas...?!

Co vás v divadle a v životě v poslední době nejvíce pobavilo?

Nedávno mě hodně pobavila otázka mého čtyřletého syna, který se zcela vážně zeptal, jak velkého piňďoura má obr?

Čeho nejvíce litujete?

Že jsem si děti nepořídil dřív. Ve čtyřiceti je to už trochu vyčerpávající...

Máte nějaké neřesti?

Klasicky divadelní – pivo a cigarety.

Co vás teď čeká v divadle? Zkoušíte něco nového?

Čeká mě role obrovského rozsahu čítající asi osm vět v Sestupu Orfeově od Tennessee Williamse. Asi se uzkošim k smrti. Už teď se těším na premiéru... (SMÍCH)

Nechci být pouhým moralistou, říká herec a dramatik Sébastien Thiéry

Na konci minulé divadelní sezóny jednu z repríz inscenace Pokusní králíci navštívil samotný autor hry SÉBASTIEN THIÉRY. Při této příležitosti jsme mu zvědavě položili několik otázek. Jak vidno, své cesty až z Paříže do Pardubic vůbec nelitoval.

Viděl jste již několik inscenací své hry Pokusní králíci. Mohl byste je porovnat s tou naší? A v čem spatřujete případné rozdíly?

Většina inscenací této hry byla především více realistická. Ve vaší inscenaci máme pocit, že jsme se ocitli v prostoru imaginární banky od Franze Kafky, v obrazu toho, co může být banka, kdežto předchozí inscenace se odehrávaly v prostředí realistické banky, s realistickou režií i herectvím. Českou republiku znám málo a s Kafkou, kterého zbožňuju, si ji spojuji. Případá mi úžasné, jak se vám podařilo zasadit dění do netradičního prostoru. Scénografie funguje perfektně k inscenačnímu způsobu

– tvoří dohromady opravdu celek. Hlavní rozdíl je pak v pocitu, že jsme zde v nějaké noční můře. Je pro mě fascinující vidět, že je možné přijít s jinou interpretací mé hry, než jaká je obvykle. Tedy se cítím trochu podveden, ale s velkou radostí.

Dovedl jste si dříve nějakou podobnou inscenaci představit, nebo jste jako autor při psaní této hry také uvažoval spíše realistickým směrem?

Je to jedna z mých prvních her a tehdy jsem si nedovedl představit ani to, že ji jiní tvůrci budou chtít inscenovat. Dnes, kdy jsou mé hry hrány v různých divadlech, si už představit dovedu, že mohou být inscenovány i zcela jinak. Už vím, že když budu mít štěstí, dočkám se právě těch rozlišných interpretací svých her. Ale když jsem tuto hru psal, neuměl jsem si představit, že by mohla být hrána jinak, než jak jsem si ji představoval já sám.

FOTO J. SEJKORA

Šlo vám v případě této hry (a popřípadě i her pozdějších) především o napsání kvalitního komediálního textu pro soukromá či bulvární divadla a pro úspěch v nich, nebo o text z oblasti absurdního divadla, které má ve Francii tak dlouhou tradici, kdežto u nás se jedná spíše o menšinovou záležitost?

Jsem rozpolcen mezi oba směry. Jsem si vědom toho, že když píšu pro soukromá divadla, používám principy komediálních her, ale píšu i s ambicí jejich posunu „někam dál“. Mám pocit, že jsem našel určitý systém, který má jednu nohu v tom prvním systému a druhou v tom dalším. Ve skrytu duše bych si přál psát hry, které by byly hlubší, ale nejsem si na druhou stranu ani dostatečně jistý, jestli pro to mám dostatek talentu. A hlavně jsem komediální herec, pro kterého je radost a přímo slast, když se publikum směje, proto je pro mě až obsesí toho docílovat. Navíc práce na komediálních hrách pro soukromá divadla mi přináší hodně peněz. A protože mám pocit, že to takto nemusí trvat věčně, pokračuju tímto směrem, dokud to půjde. Když nastane chvíle, kdy uvidím, že už nějaká moje hra nefunguje, tak se možná ve svém psaní změním.

Při inscenování Pokusných králiků jsme si ověřili, že obě polohy v nich obsažené jsou – jak přesně napsané komediální situace, tak odkazy k hlubším či společensky závažnějším tématům. V jednom rozhovoru jste ale řekli, že jste napsal komedii bez žádné hloubky...

Stále mi totiž trochu vadí, když o mně někdo říká, že jsem hlubokomyslný autor. Jsem raději dobrý komik než dobrý autor, který je komický.

Společenská témata se ve vašich hrách přesto objevují. Podle čeho si je vybíráte?

Mám jedno věčné téma, které se v mých hrách vrací – téma maloměstáka, jak mu rozumíme ve Francii, tedy člověka, který má peníze a dosáhl v životě úspěchu, kvůli kterému už nevnímá sám sebe, ani jestli kdy udělal něco špatného. Člověk, který si sám sobě nic nevytýká, se najednou ocitá v situacích, kdy mu něco vytčeno je, celá společnost mu pak vytýká tolik věcí, až končí v absurdní situaci, kdy si teprve pak začne říkat, že by si něco sám vytýkat měl. To je spojovací bod všech mých her.

Vaši hře jsme dokonce přidělili podtitul Komedie o nápravě světa. Jde vám také o etickou funkci divadla a snažíte se „napravit“ člověka?

Ne. Byl jsem jen herec, který neměl zaměstnání. A abych nějaké zaměstnání měl, začal jsem psát hry. Pracuji se svými neurozmary, se svými úzkostmi, občas s nějakou reflexí a přemýšlením o společnosti, ale moji největší motivací bylo vytvořit představení, ve kterém bych se uplatnil jako herec. Zkrátka abych se mohl uživit, protože jsem se velmi dlouho bál, že se mi to ani nepodaří. Myslím si, že aby se autorovi podařilo

J. PEČHAL A M. TICHÝ, POKUSNÍ KRÁLÍČCI, FOTO M. KLÍMA

napsat divadelní hru, je potřeba vyjít z nějaké osobní bolesti. Ale to je bolest, kterou používám, abych něco vytvořil nebo si vydělal na živobytí, ne abych díky ní změnil svět. Ne, opravdu nejsem z těch, kteří měnit svět chtějí, jsem jenom člověk, který se chce smát, poušmat se nad tímto světem. Nemyslím si, že bych mohl být třeba na úrovni Václava Havla.

Když ale mluvíte o maloměstákově, který je dohnán kritikou k nějaké sebereflexi, tedy pravděpodobně i k nápravě nebo alespoň k nějaké změně, pak po zhlédnutí následná divákova sebereflexe nějakou změnu na světě, byť třeba malou, přece vyvolat může.

Možná ano. Ale chtěl bych dodat, že hlavní postava Pokusných králiků, Alain Kraft, není přímo maloměsták, ale nově zbohatlý člověk, který dosáhl úspěchu, protože pracoval. Je to svým způsobem model úspěchu. Nic neukradl, nešvindloval, ale přestože neudělal nic špatného, stojí jakoby před soudem, nachází se v situaci, kdy je zablokovaný, a ostatní po něm přesto chtějí nějaké opodstatnění, obhájení. Není to člověk, který by měl být přímo napraven, ale skutečnost, že v životě nějak uspějete, neznamená, že si máte přestat klást otázky o sobě a o světě, který je kolem vás. Nechci být ale moralista, jen se chci smát a ukázat situaci, kdy člověk, který má moc, najednou tuto moc ztrácí a musí odpovídat na otázky.

Tedy nikoli moralita, ale spíše satira. Ta je vaším kontinuálním zájmem?

Ano, je to více o satíře. I v dalších mých hrách se satirický pohled podobně objevuje. Myslím si, že absurdní model navíc nechává hodně dveří otevřených, tedy si v něm každý člověk může najít to své.

Co bylo průlomem ve vaší tvorbě? Co vás posunulo k větším úspěchům?

Měl jsem štěstí, že právě hra Pokusní králíci velice dobře zafungovala – právě ona zajistila, že inscenace mých dalších her přicházely poměrně lehce. A zatím naštěstí fungovaly i všechny moje další hry, tak jak měly, chytily se. Ale asi to tak nebude věčně.

Postavu Alaina Krafta jste původně napsal pro staršího herce, my jsme ho obsadili hercem nejmeně o generaci mladším. Viděl jste v tom nějaký zásadní posun?

Není v tom pro mě velká změna, protože ten zbohatlík může fungovat, ať mu je padesát nebo třicet. A v dnešní době je asi zajímavější, když je to zbohatlík, kterému je třicet.

A kde se vlastně vzalo to téma s Indy ve vaší hře?

Inspirací pro mě byla jedna ekonomická událost, která se ve Francii stala. Indická společnost zaměřená na železo – Mital – koupila francouzskou společnost stejného zaměření a najednou se indická společnost stala šéfem francouzské společnosti, takže najednou „bývalí chudí“ Indové začali být šéfy těch „bývalých bohatých“ Francouzů. A navíc ve hře bankovní úředník, tedy ten chudý, získá moc nad bohatým, který do banky přijde. Napsal jsem tedy podobenství, které vycházelo z ekonomické reality, abych dosáhl fabule, kde „malý“ může mít nadvládu nad někým „velkým“. Ale není to hra a la these, je to podobenství nebo fraška.

Zaujal vás prostor Malé scény ve dvoře?

Ano, je to typický studiový prostor. Takový typ scén existuje ve Francii také, ale nenajdete ho nikdy v soukromých divadlech, jen v divadlech menšinových, dotovaných, které jsou obvykle umělecky náročnější. Proto mi lichotí, že se má hra hrát právě v takovém prostoru!

ZdJ

(tlumočila Katia Hala)

NENECHTE SI UJÍT DERNIÉRU

William Shakespeare / RICHARD III.

15. října
v Městském divadle

J. VRÁNA, J. HYHLÍK, M. MEJZLÍK, P. NOVOTNÝ A V. DUŠEK, RICHARD III., FOTO M. KLÍMA

DO DIVADLA ZADNÍM VCHODEM...

tentokrát do vlásenkárny

I v této divadelní sezóně budeme pokračovat v losovací soutěži **DO DIVADLA ZADNÍM VCHODEM**, která výherci opět nabídne buď návštěvu vybraného oddělení v divadelním zákulisí, nebo „divokou kartu“, jež opravňuje k volnému vstupu pro dvě osoby na představení dle vlastního výběru.

Bonusovým představením tentokrát bude inscenace soudního dramatu **Dvanáct rozhněvaných mužů** s hosty Petrem Kostkou a Františkem Švihlíkem, kterou odehrajeme v sobotu 26. října. Pokud si na tuto reprízu známého titulu zakoupíte vstupenky, můžete být vylosováni a vyhrát účast na přípravě vybraného představení po boku našich vlásenkářů a maskérů a dvě volné vstupenky na tuto hru, nebo již zmiňovanou „divokou kartu“.

Zkuste své štěstí a nechte se unést silným justičním příběhem zdánlivě jasného případu vraždy, který zpočátku nevzbuzuje žádné pochybnosti...

RaS

R. ŽÁK, J. KALUŽNÝ A A. POSTLER, 12 ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ,
FOTO J. SEJKORA

ONLINE S PETREM BOROVCEM

Na internetovém kulturním portálu www.scena.cz se již několik let pravidelně pořádají **NetHovory** – živé online rozhovory s různými osobnostmi z prostředí divadla. Oslovování jsou umělci z celé České republiky, do pomyslného „křesla pro hosta“ za počítač už usedlo i mnoho našich herců. V pondělí 21. října se k nim připojí i **PETR BOROVEC**, který, ač je v pardubickém angažmá z hereckého ansámblu nejkratší dobu, si v našem divadle již získal řadu fanoušků. Ke vzrůstající oblíbě absolventa DAMU původem ze Strážnice přispívají dobře zvládnuté velké herecké příležitosti, z nichž připomeňme alespoň Juanova sluhu Sganarela či Lorda Fancourta Babberleyho v Charleyově tetě. A jak se do online rozhovoru zapojit? Stačí jen otevřít stránky www.scena.cz, proklikat se k NetHovorům a zanechat svou otázku, nebo si počkat na pondělí 21. října na 17.00 hodin a ptát se přímo. Je to snadné...

RaS

D. NOVOTNÁ A P. BOROVEC, CHARLEYOVA TETA, FOTO I. MIČKAL

Zastavení Jana Dingy ve foyer

Novou výstavní sezónu v naší divadelní galerii zahájí výstava malíře **Jana Dingy** s výstižným názvem **Zastavení**. Vernisáž se uskuteční v sobotu 19. října před premiérou komedie *A je to v pytlí!*, úvodního slova se ujme historik umění Mgr. Jan Škvára. Obrazy si ve foyer můžete prohlédnout do 4. prosince.

JAN DINGA – žijící a tvořící v Kladně – o sobě říká: **Zájem o malování ve mně probouzel matka. Ukazovala mi výtvarné publikace a mě upoutalo, jak zajímavě lze vyjádřit a přetvořit skutečný svět. Zkoušel jsem malovat sám, kopíroval jsem naše i světové malíře.**

Na výtvarnou školu jsem se nedostal. Studoval jsem na univerzitě v Ústí nad Labem výtvarnou výchovu. Zde jsem poznal vynikajícího učitele akademického malíře Miroslava Proška, který mě uvedl do tajů techniky malby a probouzel můj vztah k malířství. Vyznávali jsme hlavně Šímu, Medka, Muziku, Miróa, Klee a Picassa. Už na studiích jsem projevoval lyrické sklony, určitou básnivost. Zpočátku jsem se vzhledl v surrealismu Muzikově, Ernstově, pak jsem začal tíhnout k tradici Šimovské poetické malby.

V současné době vycházím z ohromení nad vnímáním přírody jako celku i jejích detailů. Jedná se o úžas z existence, o ustrnutí v okamžiku, o vnitřní zření. To vše se pak otiskne v srdci. Snažím se vytvářet obrazy, které by člověk přehlédl najednou a postupně byl vtažen ke čtení případných detailů. Vytvářím tajemné prostory, volná místa, kde by se člověk cítil šťastně. Všem napomáhá i barevnost většinou monochromní, s drobnými barevnými akcenty. Když maluju, mám pocit, jako by vzácný motýl poletoval. Když maluju, jako bych na tomto světě chvíli nebyl, anebo byl v jiném vnitřním světě. Krása vzniká jen zcela ponenáhlu, když se vnitřní bytí odhaluje. Všechna skutečná krása je neuchopitelná. Člověk si ji může přiblížit jediné láskou a tím, že se stane její součástí. Že jedinou třeptící se kapku zachytí na dlaní a pozoruje v jejím chvění odlesk slunce, měsíce a hvězd. Krása je na světě proto, aby se jí člověk snažil přiblížit tím, že k ní něco přidá. Tak vznikla a tak žije dál. Nevědomá květina mezi tisíci květy. Snažím se, aby moje obrazy byly pro diváka neznámým zázrakem.

RaS

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
ULICE KARLA IV., PARDUBICE
2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 11:00 - 23:00
PÁTEK 11:00 - 24:00
SOBOTA 16:00 - 24:00
NEDELE 16:00 - 23:00

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00 - 17:00
466 616 423
TELEFON: 602 405 379

VEČERENÍ POKLADNA
TELEFON: 466 616 430

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
TELEFON: 466 616 432
466 616 402
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
PÁTEK 10:00 - 15:30
E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ
WWW.TICKETPORTAL.CZ

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
TELEFON: 466 616 411
FAX: 466 657 224
WWW.VCD.CZ
WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

EOP ELEKTRÁRNÝ OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

RWE
The energy to lead

Chládek & Tintěra
PARDUBICE
člen skupiny enteria

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

Autoprodej DUKLA
PARDUBICE

Alukov[®]
Member of IPC Team

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

deník

Pardubice
Český rozhlas

Česká kultura
Přehled kulturních programů

Radio hey!
...to mělo být

Východočeská identita

Informační server
WWW.PARDUBICEK.CZ

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

ComArr

HAK

P
CENTRUM

BARTH MEDIA

era

MULTI

Vema[®]

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ŘÍJEN 2013. PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. MUSIL, P. JANEČKOVÁ A P. NOVOTNÝ, BALADA PRO BANDITU, FOTO J. FAUKNER